

var fremfaldt ved, at et æret Medlem i det andet Thing antog, at Administrationen ikke altid var faa hensynfuld mod Invaliderne, fom den burde være. Dertil svarede den høitærede Finantsminister Følgende, fom jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Seg kan kun udtale, at man fra Administrationens Side faa langt fra forlanger Noget, der ligner blot et juridift Bevis for, at Vedkommendes nuværende Svaghedstilstand hidrører fra en i Krigen eller i Militærtjenesten modtagen Bestadigelse, at man er tilfreds med, naar det kun kan stille sig som sandsynligt, at der findes en faadan Kausalforbindelse; ja, jeg kunde endogfaa sige, at man meget hyppig har erkjendt Invalidetrav, hvor det kun stillede sig faaledes, at det var ikke ligefrem usandsynligt, at den nuværende Lidelse hidrørte fra en militær Bestadigelse“. Det fremgaar jo tydelig af denne Udtalelse, at det er den høitærede Finantsministers faavel som Administrationens Hensigt at gaa frem paa en human Maade, og derover kan man jo ikke Andet end glæde sig, men det vilde glæde endnu mere, hvis denne velvillige Udtalelse maatte finde Udtryk i Handling. Jeg haaber, at den høitærede Finantsminister vil tage denne Sag under velvillig Overveielse, og jeg skal derfor anbefale den paa det Bedfte.

Chr. Jensen: Det er Indstillingen under Nr. 30, Betænkningens Nr. 43, angaaende et Andragende fra Malermester Ludvig Thordahl i Skive, fom jeg gjerne vilde sige nogle Ord om. Det maa være mig tilladt at beklage, at den lille Bebreidelse, den ærede Ordfører rettede til mig, ikke lidt før er kommen til min Kundskab, thi Originalerne, baade Lægeattesten og Præstens Anbefaling, ere beroende hos Invalidestyrelsen her i Kjøbenhavn, og det vilde faaledes have været let for mig at bringe dem tilveie. Det er jo en Feil, at Afkrifterne af disse Attester ikke ere bekræftede, men ialtfald kunde Originalerne meget let have været staaede tilveie. Seg tvivler imidlertid ikke om, at Afkrifterne nok ere rigtige. Den paagældende Mand har i Krigen 1864 faaet et Kuglesaar igjennem den venstre Skulder, og desuden har i samme Arig en Granatstump flaaet ham paa Knæet. Han har ikke tidligere faaet nogen Invalidunderstøttelse; Saarene ere blevne lægte, men da Alderen er rykket noget frem, har han mærket betydelige Følger af Saarene. Lægerne erklære faaledes, at der temmelig ofte er Hævelse i Knæet og Fodleddet, der forhindrer ham i Gangen, og ligeledes har han undertiden faadanne Mændelser

i Skulderen, at det forhindrer ham i hans Arbeide som Maler, og Distriktlægen i Skive, Dr. Schou, erklærer ganfte bestemt, at denne Svagelighed hidrører fra Krigen. Nu kunne De være forvisjede om, at Dr. Schou er en Mand, der ikke giver Attester ud for gode Ord og Betaling. Seg er overbevist om, at denne Mand giver ingen Attest, uden at han er vis paa, at det er rigtigt, hvad han skriver. Nu har den høitærede Finantsminister afvist det Andragende, fom var kommet til ham. Den høitærede Minister er ikke ganfte bestemt paa, at Mandens Svagelighed ikke hidrører fra Krigen, men han erkjender ikke, at der er nogen væsentlig Indskrænkning i Mandens Erhvervsøevne; alfaa er den høitærede Minister ikke aldeles sikker paa, at der er nogen Grund til Invalidforsørgelse tilstede. Naar vi imidlertid se hen til, hvad den ærede foregaaende Taler læste op af den høitærede Finantsministers Udtalelser i det andet Thing, forekommer det mig, at disse Udtalelser ikke faa aldeles stemme med Gjærningen overfor Invaliderne. I det Hele taget, naar der kommer Andragender her fra Invalidider, gjør det mig hver Gang inderlig ondt, at der skal være Tale om, at der skal være noget Kniberi med at give Understøttelse fra Statskassen til de Mænd, fom have offret Liv og Blod for Fædrelandet, have ligget paa Balpladsen og svømmet i deres Blod. Selv om de ogsaa senere ere blevne helbrede, kunne de dog, naar Alderen kommer, føle Efterveer af de Saar, de have faaet. Det gjør mig altid ondt, hver Gang en faadan Invalid bliver afvist og ikke bliver hjulpen, naar han forlanger det. Det er rigtigt, fom den ærede Ordfører udtalte, at vi maa tage faa billigt Hensyn til dem fom muligt, og det er jeg overbevist om finder Gjenklang overalt i Landet, naar der tages faadanne Hensyn overfor disse Følk. Vi maa hufte paa, at vi bevilge faa mange Penge i andre Viemed. Det er jo ikke lang Tid siden, at vi bevilgede Understøttelse til ti Damer, fordi de have skrevet nogle Romancer. Lad os da anmode den høitærede Finantsminister om, at han ogsaa vil hde Understøttelser til disse elleve Invalidider, fom her have anøgt. Seg tror, det vil blive ligesaa almindelig og vel anerkjendt over hele Landet fom det Andet. Det er ikke, fordi jeg misbilliger, at disse Damer fik denne Understøttelse, jeg stemte selv for den dengang, men jeg har kun gjort opmærksom derpaa, fordi jeg har villet hævde, at her er en ligesaa værdig og alvorlig Trang tilstede til Bevilgelse af Penge, og dermed vil jeg anbefale alle disse elleve Invalididers Andragender paa det Bedfte til den høitærede Finantsminister.